

nossenschaftsrecht stránka 61, Randa, Obchodní právo I. str. 96, Švamberg, Právo firemní str. 120; Adl. Cl. čís. 2490).

3. Ustanovení třetího odstavce Šu 20 stanov jest při nejmenším nejasné. Připouští výklad, který mu dává rekursní soud, totiž, že závodní podíly členů se automaticky zvyšují nebo snižují, dle toho, vykazuje-li družstvo zisk nebo ztrátu. Pak by byl ovšem předpis tento nesrovnatelným s § 76 družstevního zákona, který má na zřeteli statutární výši podílů, která bez změny stanov nemůže být za trvání společenstva změněna. V tomto znění tedy třetí odstavec Šu 20 stanov neobstojí.

4. Stěžovatelé sami připouštějí, že § 43 stanov jest v úzké souvislosti s jich Šem 13. a má jaksi umožnit členům, majícím méně než čtyři podíly, nepřímou účast na hlasování při valné hromadě. Než, jak již pod 1. bylo dovedeno, ustanovení Šu 13 společenské smlouvy odporuje zákonu, a jest tedy opatření dle Šu 43 nejen bezúčelné, nýbrž dle Šu 31 družstevního zákona také nepřipustné, poněvadž pro způsobilost valné hromady k usnášení jest rozhodnou jen účast určitého počtu členů nebo jich zástupců. Výhrada, že společenstevní smlouvou může být ustanoveno jinak, vztahuje se zase jen na případná odchylná ustanovení co do počtu členů, kteří musí být přítomni, by se valná hromada mohla usnáseti, nikoli na jinou úpravu, kde by způsobilost k usnášení byla závislou na jiných podmínkách, na př. na zastoupení určitého počtu podílů. V ostatním stačí poukázat k správným důvodům napadeného usnesení.

Čís. 6335.

Zavázal-li se manžel soudním smírem, že dá (po roce) souhlas k rozluce, jest pokládati prohlášení souhlasu uplynutím ujednané lhůty za vydané a nelze se domáhati exekucí prohlášení souhlasu.

(Rozh. ze dne 6. října 1926, R I 837/26.)

Smírem ze dne 14. dubna 1925 zavázali se manželé Václav a Marie P-ovi po uplynutí jednoho roku dáti souhlas k rozluce jich manželství pod následky exekuce. Po roce domáhal se Václav P., by jeho manželka splnila tento vykonatelný závazek v ten způsob, že podpíše návrh na povolení rozluky a tím souhlas s rozlukou projeví. Soud prvního stálice povolil exekuci, by bylo vymoženo povolení rozluky od stolu a lože, a uložil povinné straně, by žádost o rozluku spolupodepsala do 1. srpna 1926, jinak že jí bude uložena k návrhu strany vymáhající pokuta 100 Kč, po případě vazba v trvání 1 týdne. Důvody: Návrh exekuční neodporuje Šu 15 zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n., dle něhož možno žádost o rozluku podati teprve, když uplynul od provedení rozvodu soudního alespoň rok, není tu však řečeno, že by souhlas s rozlukou mezi manžely nemohl být dán již před uplynutím tohoto roku. V projednávaném případě Marie P-ová souhlas s rozlukou vyslovila vlastně již ve smíru ze dne 14. dubna 1925, ale realizace souhlasu toho návrhem na povolení rozluky byla a musila být vzhledem k ustanovení zákona odložena až po uplynutí roku. Pakliže se Marie

P-ová dne 14. dubna 1925 právoplatně a pod exekucí zavázala po roce tento svůj souhlas určitým činem projevit, není důvodu, proč by vynucení tohoto souhlasu na ní nebylo možno exekučně vymáhati. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Dle § 1 čís. 5 ex. ř. jsou exekuční tituly po rozumu exekučního řádu smíry, které o nárocích soukromoprávních byly učiněny před soudy civilními nebo trestními. Ve smíru ze dne 14. dubna 1925 zavázaly se pod exekucí obě strany, že po roce dají souhlas k rozluce, a soud první stolice uvádí, že není důvodu, proč by, zdráhá-li se povinná strana nyní podepsati k exekuční žádosti přiložený arch na rozluku dle § 15 rozl. zák., nemohlo se státi proti ní vynucení souhlasu jejího, t. j. spolupodpisu žádosti. Soud rekursní nemůže s názorem prvního soudu souhlasiti. V projednávaném případě jedná se o rozvázání manželské smlouvy, o právo osobní, nezadatelné, manžel nemůže se nikdy napřed zavázati, že až v budoucnosti, t. j. za rok, nebude mít proti straně druhé odpor nepřekonatelný. zákonem ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. požadovaný a nemůže se předem vzdáti svého práva, souhlas k rozluce za rok odepřiti. Zákon z důvodů veřejných stanoví lhůtu deliberační, souhlas strany druhé není prázdnou formalitou, musí býti výkonem pravé vůle a svobodného rozhodnutí, nemůže býti vynucen a nelze jej dáti předem (§ 15 a 16 rozl. zák.). Ujednání, jímž jeden z manželů za úplatu předem se zavazuje, že dá souhlas k žádosti za rozluku, nesrovnává se s úmyslem zákona a s obecnými názory o slušnosti, obmezuje volný projev vůle v rozhodný čas, t. j. po roce od rozvodu a jest proto dle § 879 obč. zák. neplatným a bezúčinným. Jest tudíž také smír výše uvedený, byť i ohledně nezl. dětí opatrovnický byl schválen, v odstavci, o nějž tu jde, neplatným (sr. §§ 45, 55, 56, 879 čís. 1 obč. zák., dále rozhodnutí nejv. soudu ze dne 26. dubna 1921, č. j. Rv II 18/21, č. 1033 sbírky a ze dne 27. září 1921, č. j. R II 316/21, č. 1208 sb.)

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud zamítl exekuční návrh právem, třebaže ne z důvodů plně přílehavých. Jde tu o exekuci, by bylo vydáno prohlášení vůle. Měli povinný podle obsahu exekučního titulu vydati prohlášení vůle, pokládá se podle § 367 ex. ř. prohlášení to již za vydané, jakmile rozsudek nabyt právní moci nebo jakmile jiný exekuční titul stejného obsahu oprávnjuje k návrhu na povolení exekuce, v projednávaném případě tudíž rok po ujednání smíru. Podle motivů (str. 235 mat. I. str. 587) k ex. ř. jsou v takových případech zvláštní donucovací opatření jako povolení a provedení exekuce zbytečné (srv. též Walker »Oesterreichisches Exekutionsrecht« str. 306). Je proto v případě, o nějž tu jde, prohlášení souhlasu pokládati uplynutím ujednané roční lhůty za vydané a není návrh na zavedení exekučního řízení v zákoně vůbec odůvodněn. Jiná je ovšem otázka, zda prohlášení souhlasu, jež se stalo způsobem právě vyličeným, vyhovuje předpokladům §§ 15 a 16 rozl. zák. Než otázku tu netřeba toho času řešiti, když jde jen o to, zda exekuční návrh, by bylo vydáno prohlášení vůle, vyhovuje zákonu čili nic.